

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrške Slovence.
PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto vsakoml na njegov naslov 6 K.
Skupno v edne fare . . . . . 4 K.

Cena Novin v Ameriko je na leto . . . . . 12 K.

Cena ednega drobca je doma 6 filerov.

VREDNIK:

KLEKL JOŽEF

vp. pleb. v Crensoveih, CSERFÖLD, Zalamegye.

K tomli se more pošilati naročnine i vsi dopisi, ne
pa v tiskarno.

Vsi naročniki tak domači kak ameriškanski
dobijo k NOVINAM brezplačno vsaki mesec
„Marijin List“ i na konci leta „Kalendar
Srca Jesušovoga.“

Miloščina.

„To vam zapovem, ljubite se med se-
bom.“ (Jan. XV. 17.) Sveti Janoš apo-
štol se je velike starosti včakao. Kda
je že tak slab bio od starosti, ka ne
mogo več v cerkev priti, so ga nosli
tá. I vsele, kda je predgao, je ne nikaj
drugo pravo, kak te reči Jezušove „Sinki
moji, ljubite se med sehom.“ Ljudstvo
se je navolilo vsikdar samo teh par
reči čuti i ga je oprosilo: oča ve nam
pa kaj drugoga tudi predgaj. I on njim
je té lepi odgovor dao: „Gospodova
zapoved je i če se spuni, je zadosta.“
Gospod Jezus je zapovedao, naj se ljū-
bimo i če to včnimo, stalno, da se
zveličamo. Samo ka edno je nevola
v toj ljūbezni. Z rečmi šče vsaki ljū-
biti. To pa ne zadostuje. Z dejanjom
se mora ljūbezen potrditi. Sv. Dūh nam
pravi naime po sv. Janošu apostoli:
„Sinki moji ne ljūbimo z rečjov, niti z je-
zikom nego z djanjom i v pravici.“ (I.
Jan. 3. 18.). Denešnji den vam name-
nim nazložiti eno takše djanje ljūbezni,
štero bi se moglo najbole v tom ža-
lostnom časi zvršavati i žalibog opūšča
se pogostoma na najvekšo dūševno
škodo prelomitelov. Govoro vam bom
od miloščine ali almoštva, što i komi
jo je dužen deliti pa kakši greh včini,
ki je ne deli. Najsmilenejše Srce Jezu-
šovo vužgi naša srca po teh rečah na
najvekšo darovitnost do ubogih.

Dužni smo siromakom z darami po-
magati. Sveto pismo nam veli: „Mi-
loščine siromaki ne odpovej.“ (Eccli 4. 1.)
I Gospod Jezus Kristus je pravo, ka
na sodnji den z tem rečmi prežene
proklete v pekel: „Odhajajte od mene
prokleti vu večni ogenj: lačen sem bio
i ne ste mi dali jesti, žeden sem bio i ne
ste mi dali piti, goli sem bio i ne ste me
oblekli“ itd. (Mat. 25. 41.) V pekel pa
ne more priti, ki zapovedi ne prelomi.
Da pa Gospod tiste vrže ta, ki neso

davali miloščine, je zadosta svetlo
i jasno, ka smo dužni miloščino deliti
i če je ne delimo, kda jo lahko i mo-
remo deliti, smrtno zagrešimo. Mi vsi
smo naime ednoga očé deca, vsi smo
si bratje v Kristuši Jezušu. Če pa tak,
ne more biti, da bi eden obiljavao
v bogastvi, drugi pa vmirao od glada.
Da čeravno smo si z svojimi trudi, kak
pravimo, spravili premoženje, li so nej
tei trudi zrok našega dobrostanja, nega
božja dobrot. Če nam Bog ne da
zdravja, dežja, sunca, rose, zrasli, ro-
dovitnosti, kaj si pridelamo? Lehko
stanemo vsaki den ob treh popolnoči
pa delamo do polnoči, če ne ga moči
i blagoslova tam od zgoraj, zaman so
naši trudi, niednoga pisanoga filera si
ne spravimo. Če je pa to tak, pa je
tak ka so naši penezi, naša njiva, naša
vsa druga vrednost nej naša, nego
božja, te jeli oblast nad njov nemamo
mi, nego jo ma sam Bog. On je neo-
mejeni Gospod žitka i vsega imanja
z čem ladamo i vzeme je vkraj od
koga je šče i da je, komi je šče, nego
tisti, komi je dá, more račun dati, kak
je živo z njim. Da je zato vse božje
i ne naše, nam zapovedava Bog, naj
z njegovoga kaj nam je posodo do smrti
radi davamo tistim, ki siromaško po-
dobo njegovoga Sina, Jezusa Kristusa,
nosijo na zemlji.

Kda smo dužni pomagati? Kda mamo
z česa i kda so siromaki. „Siromake
te vsikdar meli,“ (Mat. 26. 11.) pravo
je Gospod Jezus Kristus. Tei ne sfalijo.
Tem moremo dati, kda so v potreboči
in si ne morejo pridelati. I ta zapoved
je tak močna, ka če je moj bližnji
v velikoj nevarnosti, ka od glada zna
vmreti, dužen sem njemu vse tá dati,
kaj je za obdržanje mojega i mojih
žitka ne potrebno. Če so pa siromaki
v menjšoj potreboči, te sem njim pa
dužen od tistoga, kaj odviš mam, pét-
deseti del razdeliti; čeravno ne bom

kadio i ne bom pio. Kristušove kotrige
smo, on nam je glava. Ne bi sramota
bila edno kotrigo v zlat, svilo poviti,
drugo pa v ronje zasūkati? Kak more
On tébe gledati, pijanka, ki maš peneze
na pijančivanje, tvoja siromaška soseda
pa krūha nej? Ne pozabimo, Maticer-
kev nas vči, ka miloščine, almoštva ne
dati siromakom iz našega odvišnoga je
smrten greh. Smrtno grešiš zato, ki
v tom žalostnom časi, kda teliki stra-
dajo, pijančivaš. Ne zapiješ svoje, zapio
si deo siromakov, šteroga njim je Kristuš
odločo. Te si ti morebit z vrajže na-
ture i ne z človeče, ka bi se izvzeo od
občinske zapovedi, štera nam vsem veli
„Ljūbi blišnjega kak samoga sebé?“ (Luk.
X. 27.) I „kaj neščete ka bi vam ljudje
činili i vi njim činite?“ (Mat. VII. 12.)
Kak zato neščem gladovati i neščem,
ka bi mi drugi v nevoli nej pomagali,
tak poleg Kristušove zapovedi ne smem
dopustiti da bi drugi to poleg mojega
vživanja trpeli.

Troje bom vam zdaj pravo poleg
navuka Matere cerkvi: 1. Smrtno greši,
ki za časa lakote, kda siromaki od
glada mirajo, svojih prvejših bogatih
goščenj, jela, pila ne opūsti. I keliki
stojezeri so mrli že i še mirajo od glada
v tom žalostnom bojnom časi! 2. Smrtno
zagreši, ki siromake surovo vsikdar od
svojih dver odtira i vse, kaj više ma,
za sébe obdrži. 3. Smrten greh včini,
ki zato shrani zrnje, naj je siromaki
ne dobijo ali pa predrago moro plačati.
Sveti Dūh Bog pravi: „Ki zrnje skrije,
prekleti je med ljudstvom, blagoslovljena
pa glava, štera je oddáva.“ (Preg. 11. 26.)
Pa znate zakaj prekune Bog tistoga,
ki zrnje pred siromakom skrije i njemu
nešče po določenoj ceni, nego po krivo
podraženoj oddati? Zato, ka je to tak
veliki greh, ka v nebo po prekletev
kriči. Siromake odirati je v nebo kričeči
greh. Vsaki, ki je v tom žalostnom
časi siromaki dragše oddao kajkolí kak

je določeno bilo, vsakšni, ki je od *pravih sirot* podpore kaj vkraj vlekeo, če samo eden filer, ne samo, ka je smrtno zagrešo, nego, če šče svojih grehov odpúščenje zadobiti, more sírotam včineni kvar povrnóti, podporo i podraženo ceno nazajdati.

Sveti Pavel apoštol piše, ka je miloščina daritev, štera Boga pomiri. (Hebr. 13. 16.) Na te njegove reči pravi sv. Ivan zlatovústni: „*Daj siromaki miloščino i pomirio si sodnika.*“ (Hom. 1. de poln.) Strašna sodba je zdaj nad svetom. Jo ščemo odvórnóti i mir dobiti? Bodimo smileni. Henjajo naj nerednosti v jestvíni, pitvíni, obleki, darújte siromakom tiste peneze, štere za žganico, rum, gizdavo obleko tádvato pa srditoga Boga genete, ka z ednim stopajom pali bliže pridemo k míri. Pijančevanje je odvišno delo; to pa vsakšo drúgo potrato more vsaki zdaj pregnati iz svojega srca, če nešče nesmilene sodbe se včakati. Dober Bog nam naime sam pravi: „*Brez smilenja de sojeni tisti, ki je ne bio smileni.*“ (Jak. II. 13.)

Pri péči.

Kda sem si to premislo, sem dol z peči príšo, vode je več ne bilo. Topli jugi so pripihalí, blato posúšili, travnike ozelenelí, gríva pomlad se je odpirala v zimi! Pa sem ne mogeo pri peči ostali. Sunce me vleklo vú. Gle-

dao sem cveteče vsakovrstne iskrice po trátah kak se obračajo zahvalno z nežnimi glavkami proti segrevajočemi sunci i hvalo dajo Večnomi Sunci, dobromi Bogi za šibo povodni, štera je meni i vnogim dúšam odprla pot popolnejšo.

Ali zdaj me več nikaj ne miče vkraj od peči. Vúnej sneg do kolena, na drevji i mnje, na kapelcah cúnckeki i nad vsem tem sever lada z svojov zimskov vladov. Što bi hodo zdaj brez potrebe vúni? Roke na peč i gledajmo vó, to je ljúbljenejše. Naj nam pa čas ne de dugi, pogučavlímo si pri peči.

*

Kraljá mámo že i je kronan. Njegovi predniki so bili rimski casarje. Zadnji je bio Ferenc. Kda so tem casarsko krono položili na glavo, so več plásti mramora djali pred njé, naj si zberejo, iz šteroga ščejo trúgo meti. Jeli kak lepa misel je na visini slave v pameti meti smrt? Keliko menje bi se napravilo krivih stopajov, če bi v sreči, bogaství, zdravji mislili na smrt.

Od Napoleon casara mi nekaj pride na pamet. Poželo je pečene krumplice za večerjo. Dao njemi je svoje njegov desetnik. Po tečnoj večerji pita desetnika casar, z čem naj njemi to dol zaslúži. Pretaš odgovori, naj ga casar túdi povabi na ništerni krumpiš k svojoj večerji. Casari se dopadno odgovor pa ga povabi. — „Zadržek je zmes, Veličastvo!“ — „Kakše!“ „Pri stoli

Vašega Veličastva samo častniki smejo sedeti, jaz pa sem samo še podčastnik.“ Casar se je nato še bole smejao pa pravo: „nikaj ne dene, sinko, poročnik (hadnagy, lajdand) si zdaj. I v tom hipí je desetnik včasi častnik postao.

Takša dobra vola vam dosta pomaga túdi v dúhovnom življenji. Ki se potrudí, ka si sleče čemerasto, kisilo naturo pa obleče veselo, na vse pripravno, tisti si nezmerno kinčov spravi za nebesa. Največ človek naime z nepotrpljivostjov greši, vesela narava jo pa vseli potere. Zgledov na takšo potrpežljivost mnogo mamó.

Ženskin jezik je največkrat šker v roki húdoga dúha na čemére. To je tak bílo i bo túdi. Stari grčki modrijan Sokrátes je to túdi skúšavao nasebi. Le je gučala, le je vrela nad njim žena. Povrgo jo je i šo sedet na podoknje. I ta? Vsa razkačena od mirovnosti moža njemi vodo vlejí za goler. On pa na to mirno odgovori: „Po grmlanici navadno ide dež.“

Voz lúka je pelao lúkar na sejmnje i ga prevrgo v Dúnaj. Ne je kuno, nego z smehom pravo: „No teliko lúkove župe sem že ne vido.“

Anglež, kda je dol z stub spadno i si nogo potro je veselo skričao: „Oj kak velika sreča se mi je zgodila, znao bi si šinjek vlomiti.“

To je natura; potere staro čemerno kačo i si podvoji plačo v nebi. Svetniki jo najbole odkrivajo. Kda so sv. To-

Kardinal.

— Pripovedka. —

— Kardinal se je na rabi smejao. Dopalo so njemi je, kak misli tújinec od spovedi. — Vi, gospod Bloodroth — pravo je z nežnim opominom —, malo enostransko mislite od te reči. Vi mislite, ka je spoved samo zavúpni pogovor, v šterom eden skrivnost svojega srca drúgomi odkrije. Vi sklepato, ka krivca trno olehkoti, če moro svojo skrivnost zavúpnomi, njega zarazumečemi človeki povedati. To je istina. Ali to je ešče jako-jako daleč od naše spovedi. — Znam, odgovoro je živo tújinec. — Spoved katoličancov na vedno mučanje zavežúje i to je, kaj mene najbole za srce lovi i me pomírja. — Motite se — segne njemi v guč kardinal. Naše spovedi je ne to bistvo. Ve je bio čas v prvih stoletjah krščanstva, kda so krivci javno odkrivali svoje dúševne reči pred slugami Matercerkvi. Glavna zahteva spovedi je to, naj krivec spozna grešnost svojega činenja, ma močno volo, ka popravi pregrešek i ga več ne doprinesé!

Tak je tak, i jaz sem to včino! Močno i dostakrat globoko genjen sem obžalúvao svoj krivi stopaj. Z penezi sem povračúvao i vse trepečem že od

same míslí, ka bi to še ednok včino. Za celi svet ne. Jeli, ka je to zadosta, naj se mi dúša olehkoti v svetoj spovedi? — Ne je zadosta, gospod — odgovoro je resno kardinal. — Kak morete kaj takšega misliti? Znam ne mislite, ka bi se iz spovedi, od štere si gučimo, mogo izpústiti — Bog.

Bog? — Bog! Verjete, ka jé? Tújinec se je zadržavao. — Zastalno nato ne morem odgovoriti. Vsikdar sem bio globokoga prepíčanja, ka more biti više nas oblast svet vladajoča, mogoče ka je samo veselstvo to, ali da bi posebno bitje, oseba (peršona) bila za to, ne morem iz sreca trditi. — Pa to je jako važno. Brez Boga do koga ščete čútiti odgovornost? Pred kom ščete račun dati? Koga se bojite? Od koga čakate odvezo? — Od svoje dúšnevesti. — Ta je pa božja reč. — Je to ne samo domišlija? — Te jo pa zatajite, jo zadúšite, če jo morete!

— Ne morem je. Oj, poskúso sem je z vsemi sredstvi, z dobrim, húdim, z pokorov i nasladnostjov! I ne je šlo! — Vidite, kre mene gučite. Z toga je razvidno, ka odgovornost le do nekše višje oblasti čútite, od njé čakate zadnjo odvezo. — Mogoče, Eminenca! Mislim, ka poprek zato verjem v Bogá, ka na-

zadnje le pred njim morem račun dati i od njega čakati odvezo. — To je čeden guč — odgovoro je resno kardinal. Te pa več nikaj ne stoji na poti veličastnoj, odkritosrčnoj spovedi, štera bi mir prinesla mojoj dúši? — pítao je z veseljom tújinec. Kardinal se je zagrezno i pogledno tújinca. — Kak te, gospod Bloodroth? Ste vi z tem namenom prišli k meni? Se vi zaistino spovedati ščete! Tak je. Na sveti do nikoga nemam vúpanja, samo do vas, Eminenca. To je moj trdni sklep, ka se z popolnov poniznostjov podvržem vsemi vašemi ravnanji, vsakoj zapovedi, naj se mi samo spuni srčna žela. Mir ščem meti, Eminenca, mir v dúši! — Da ste pa vi ne krščenik? — Ne! Pa lahko ne morem postati? — Kardinal se zdigne z mesta. V guči postane genjen. — Gospod Bloodroth — dava njemi roko —, to je kaj drúgoga. Tak si že lahko gučiva od te reči i blaženi sem, ka ste vi daleč prek morja zarazumeli glas moje skromne knige. Vi med tiste slišite, štere njuva dúša žene v Matercerkev. Hvala na vašem vúpanji, zelenje vam spunim. — Pa kda? — Kardinal v roke vzeme vizitnico. — Idite v té samostan. Tam vse v red postanjo. Če se priprava dovrši, jaz vas okrstim. Za-

maža angleškoga na morišče gnali, je te od slabosti ne mogo na njé gor-pri. Z smehom je proso zato birača: „pomorte me gor, dol me že tak ne de trbelo.“ — Sv. Lovrenc, kda se je na ednoj strani že spekeo v ponvi, je šaljivo pravo hohári „obrne me na drugi kraj, tū sem že pečen, pa me jej.“

Čas je moliti. Dokončajmo guče. Hodimo v kraj od peči, na sred hiše pokleknimo i zmolimo večerašujo molitev pobožno i po njej prosimo z ednov Zdravov Marijov potrpljivo naturo, pa vadimo se celi teden v toj jakosti. V nedelo pa pridimo pá vkūp pri peči, ka mo si kaj drugoga lepoga gučali.

Bojna. — Mir.

Glas Vilsona od mirú je preseneto celo Europo. Sveti Oča so se njemi zahvalili po španskoj vladi. Naš ministerski predsednik grof Tisza je v zbornici poslanikov veselo naznalo, ka naša vlada ž njegovomi nameni čúti, že vsakomi narodi pravice dati po mogočnosti, naj se vtrdi blaženi mir! Med tem veselim glasom pa dale divja boj. Pripravlja se vse na sprotolešujo ofenzivo. Teda ščejo nas premagati končno, mi pa njé. Bog pa odloči vse. Molimo zato, dragi, ljúbi čtevci, molimo ne z jezikom, nego z pokorov našega življenja, ka ne pridemo do sprotolešnje ofenzive, nego do sprotolešnjega mirú. — Poročila z bojisc so sledeča:

tém pa — čeravno krst vse zbriše — sem pridete k meni i te napraviva veliki račun. — Hvala, Eminenca! — Jaz se radūjem, gospod! — Da njemi vizitnico i z rokov njemi slovo naznanja: — Na sevidenje! — Tūjinec se je globoko prigno i radostno pravo: — Na sevidenje, Eminenca! I stopo je z dvorane. — Kardinal je gledao nad okno proti cerkvi sv. Petra, na štere sredni ljúbki večni posveti gorijo na grobi prváka apostolov, roki je na molitev skleno i oči zatisno. Zatem pa polglasno zdehno: — Oh, agnjec Božji, ki odjemleš grehe sveta!

Za mesec dni je tajnik vizitnico prineso kardinali. *Morris Bloodroth!* — vstano je radostno i genjeno seri cerkveni knez. Pred njega se paščo v veliko sprejemno dvorano i zapro dveri za sehom. Novokrščenec se je spovedao. — Kda je kardinal za edno vūro vūprišo z sprejemne dvorane, se njemi je lice blesketalo od veselja. Po milosti božoj je odkrito srčno povrnjenje rodila njegova kniga.

Od palače je oddrdrav automobil tūjinca z najblaženejšim milijonarom sveta, kardinal je pa z police za knige dolivzeo knigo: „Mir mej, moja dúša!“ — pa jo je kúšno. (*Szent Család.*)

Romansko bojišče. Pri *Tulcei*, na besarabiškoj meji se smo že zavolo ruske premoči ništerni kilometer nazaj-potegnoli. Napade Romanov smo povsod odbili.

Tórsko bojišče. V Kaukazi so Türki zavzeli ruske postojanke v 60 kilometrov širini.

Rusko bojišče. Pri *Rigi* so Nemci v 10 kilometrov širini zavzeli ruske postojanke, 2214 Rusov vlovili i 13 strojnih pušk zaplenili.

Na morji. Pri nizozemskom (hollandskom) morskem obrežji so se nemške i angleške ladje v boj pústíle. Nemškivi sta dve teško poškodovanive, angleška se je pa edna potopila. *Schlutz* Mikša, nemški korvettni kapitan, dva častnika i nikeliki z moštva so mrtvi.

Francozko bojišče. Na 304. višeki pri reki *Maas* so Nemci v 1600 metrov širini z naskokom zavzeli francozke strelne jarke, 512 vojakov vlovili i 10 strojnih pušk zaplenili.

Dom i svet.

Amerika za mir. *Wilson*, predsednik Zjedinjenih-Držav je senati to je zbori poslanikov naznalo, za kakši mir dela on. Njegov namen je, naj se mir tak le sklene: 1. ne čakati konec boja, ka bi eden drugoga zmagao; po premaganji sprejet mir je prisiljen i zato tūdi bri-dek i nestalen; 2. teliko držav se ve da Amerika žnjimi vred, se zaveže, ka mir nalehci obdržijo na sveti proti vsemi napadi; 3. vsi narodi moro svoje pravice dobiti, kakšte mali so, ešče tisti, šterih nēmoga trpljenja ne pozna svet; 4. kje je mogoče, naj se narodi ne razcepajo, nego v edno državo slišijo ednoga maternoga jezika, zato Poljska naj enotna, cela država bo; 5. vsaka država mora pomenjšati vojsko; 6. vsaka država mora dovoliti slobodno bogočastje; 7. za vsako državo se more morje odpreti, vsaka ma pravico do trgovine. — Prenovo bi se svet i najlepši cvet bi pognala Kristušova Maticerkev, če se svet poleg teh danih navodil pomiri.

Naš državni zbor razpravlja postavo od železniške vojne dače. Če se pravda potrdi; de 30 odstotkov dragša vožnja po železnici tak za ljúdi kak za blago, to je pri kroni 30 filerov se doplača. Razpravlja se nadale pravda, kak se naj porodnice i dojenčki oskrbljavajo, ka ne vmerje teliko male decé.

Grčija. Grčka vlada je odpúščenja prosila od naših sovražnikov, zato ka so grčki vojaki njuve decembra napadnoli. Pred banderami sovražnikov se je grčka vojska mogla vklanjati.

Glási.

Od naših vojakov. Mrtev je: *Kozár* Janoš, domobranec 18. dpp. od oddelka strojnih pušk z Boreče; krugla njemi je glavo odtrgala kak naznanja pajdaš *Karh* Ferenc z Doličov. Pokojni je bio vrli slovenski dečko vréli naročnik naših Novin ešče na bojišče, ki nam je tūdi lepe slike poslal, kak smo je že objavili v kalendari i M. listi. Srce nas boli za njega. Naj vtiša bol njegovim domačim; vsem za njim žalújočim presladko Srce Jezusovo, njemi pa da večno blaženost čem prle živati.

Zakaj zakesnijo Novine. Novine se v četrtek dajo v Szombathelyi na pošto. V soboto bi že v vsakoj fari mogle biti — pa so včasih komaj vtork pa še duže nej. Kaj je za zroka? Zdaj so bili istinski, zvūnredni zroki. Bio je veliki vihér v zgornjem deli železne županije, vlaki, pošte ne so vozile. Drugi zrok je pa bio tūdi železniška nesreča na kanižkoj železniškoj cesti. Tū pri postaji *Dömötöri*, poleg Vasvára, sta dva terniva vlaka eden v ovoga zavozila; 15 metrov visoko so se kola v zrak zdignola, en nemški vojak je mrtev, 17 ljúdi je ranjeni, živine pa ne znati, keliko je spoklane i keliko je je zpovujšo i razbežalo po poli. Zrok nesreče je nepazlivost ednoga betežnoga vslūžbenca. — I ravno ta nesreča nam kaže pravi zrok, zakaj zaostanejo Novine. Vozi se za vojsko. Poskrbeli smo se pa pri poštnom ravnateljstvu, naj se Novine redno odpošiljajo i ne stavljajo. Se ve, da če štera ves nema pismonošo, šteri bi redno hodo vsaki den na pošto, si je sama kriva, če pošte redno ne dobi. V tom časi, kda vsaki tak željno čaka glase od svojih, zaistino je bitja vredna občina, štera ne drži rednoga vsaki den hodečega pismonosca. — Vlaki zdaj tūdi poreci vozijo, v Soboto eden, v Lendavo eden na den. V drugi kraj na teden dvakrat samo. Nega vogelja. Potrpimo vsi, pride pá réd. Ne moremo si nikak pomagati, zatrpimo malo.

Dača na vino. V „Slov. Gospodar“-i čitemo, ka je na Štajarske goričane vinska naloga navržena. Vsaki more od vina, štero doma potroši, platiti 4 kor. 75 f. od hektolitra, od mošta vinskoga pa 3 kor. 57 f. na leto.

Rekviriranje sena in slame. Na Štajarskom, kak „Slov. Gospodar“ piše, se odjemlje seno i slama. Sena se računa na odraščeno glavo goveje živine 10 kil, slame pa 5 kil na den; za malo živino se pa računa 3 kile sena in 2 kili slame na den.

Nabor za 18 let stare bo v Lendavi febr. 7., 8. i 9.

Ki zrnje skrijejo do mogli na vojsko iti ali če so na to nesposobni, te za vojne delavce.

Podporo so nam poslali na Novine in Marijin List: Sračnjek Augustin 2 kor., Jablanovec Jožef, Dravec Ferenc, Titan Anton, pešaki 19. pp. vsaki 1 kor., Gančka občina 48 kor., nabralo Cigan Martin; Virág Lena nabrala v Adrijančih 3 kor. 10 f. Bog plati. Imena darovnikov objavimo na plátnicah Mar. Lista.

Vmrila je po gorrezanji v Radgonskoj bolnišnici Antauer Micika, Novak Alojza, sodniškoga pisarja žena z Sobote. Zbeležala je od slepiča, (slepa drob se je vužgala). A pokojnoj je Antauer Jožef sobočki župan hčer, Antauer Eugen, tišinski vučiteo pa drago sestro zgubo. Po naših molitvah naj počiva v míri.

Podporo vlada nameni podignoti zavolo dragoče. Županije določijo, kak se kje podigne.

Pozdrav pošilajo: Bokan Peter od Sv. Jürja, Mencigar Mihal z Pertoče, Perša Janoš z Črnelavec, Keréc Janoš od Grada, železničarje; prosijo molitve, naj v velikom trpljenji potrpljivi ostanajo; Gomboc Ferenc, pešak 83. pp. i pajdaši.

Mrtveca so vkradnoli tolvaje v Budapešti. Klali so pri ednom siromaki i to so dobri ptiči povohali. Z napirači vde-rejo v klet i odnesejo pokrito korito. V koriti je pa nej bila svinja, nega starica od hiše, štera je té den mrla i v korito bila položena dočasno, do-keć stolár drvá ne naredo. Starico so najšli pri železniškom nasípi, korito i prt so pa tolvaje odnesli mesto svinjé.

Zavitke v Rusijo svojim zajetnikom smete poslati, kak naznanja ruski Rdeči križ. Se ve, da živež ne sme biti v njih, nego obleka, žajfa, krtača (kefa) i druge spodobne reči, štere ne zvonjajo. Ne pozabite pa, ka goriskati teh zavitkov ne morete. Ruski Rdeči križ pravi, ka če tistoga več ne tam, komi je zavitek namenjen, te se med druge zajetnike razdeli njegova vsebina, šteri so v tistom tabori.

Pipo i pét murskih zavcov je vkradno mladoleten deček v otkovcih. Lastna mati ga je na tolvajijo napelala.

Deca, kaj delate to? Deca, štera od šolskih stolic še ne odrasla, si dopišuje. Ljubezmira pisma pošila eden drugomi, dečki deklam, dekle dečkom, po-pravici šmrklavci eden drugomi. Kje vzemejo tej peneze na dopisovánje? I kda majo čas za nej nedužno norijo? Starišje preljubljeni, na nemrtelne duše svoje dece bole pazite! Ne verite nie-dnomi deteti, pravice vam ne povejo, dopisúvanje se je grozno razširilo po mnogih občinah. Če se že tak rano začinja spoznavanje i pajdaštvo, dopišúvanje naime vse sem meri, te smo že v Sodomi i Gomori doma, šterive je žvepleni ogenj vničo. Starišje ne verite svojoj deci!

Peneze vojnim zajetnikom etak lahko pošlemo. Kúpimo si záto nakaznico (utalvány) i tú natenkoma napišimo svoj naslov gor kak inda. Na drugo stran tistoga mesta, kam smo svoj naslov

napisali, pa napišimo našega zajetnika natenčen naslov, to túdi pridenimo v šterom polki (regementi) je zadnjič slúžo. Na tisto mesto pa, kam se na-vadno piše naslov tistoga, kami se pe-nezi pošilajo denimo te reči: „Au Con-trole Général des Postes á Berne.“ Na mesto štemplna zapišemo te reči: „Pri-sonnier de guerre.“ Plačati nikaj ne trebe od teh nakaznic. Mesto koron i filerov moremo pisati keliko frankov i centime v pošlemo. Više 200 frankov ne moremo na ednoj nakaznici po-slati. Med frankom in koronov je ne veliki razloček. Pred štirami meseci se ne dajo tei penezi goriskati.

Pošta.

Bakan M. Gradišče, Zdaj že ne mo-rem premeniti. **Nemec Janošá žena.** Sebeborci. Mož je v Rusiji zgrabljen. Naslov njem je *Laischew, Gouv. Kasan.* **Alt A. Gibina.** Ostane stara cena. **Vrečić Mih. Magyaróvár.** Bog plati na bogatoj podpori. **Pavel E. Poterna.** Pismo prle pisano je za tem drugim prišlo. Vse je vred! Penezi poslani so do rok prišli. Vsi dobite vsaki na svoj naslov Novine. Vsem srčen pozdrav i hvala za pod-poro. **Maučec Štefan Beltinci.** Dobo sem 4 kor. Dobite na svoj naslov vse. List túdi, platite še 2 kor. do novoga leta. **Tarandek Martin. M. Središče.** Naznanite, če ste še izdaj nej dobili M. Lista in Kalendara. **Bertalanič M. Krajna.** Naročnino, podporo, dar na samostan sem dobo. Bog plati. **Vič. g. Va-dovič R. Tišina.** Od Maček Janošá z So-dišinec dozday še samo teliko znamo, ka je lání aug. 21. premino. **Varga Alojza mati. Gradišče.** Vaš túdi lání aug. 18 — 20 pri *Rudka Červiščiji.* **Benc Treza. Cseresnyés.** Mož pa pri Zalozce-i aug. 5. lani. **Zelke Šandora žena. Sv. Sebeštjan.** Ne znati stalno, je mrtev ali zgrabljen. — Kda stalnejši glas dobim, vsem naznanim. **Balažic J. Sta-raves.** Poiščite svoje ime med darov-niki. Vse smo izkazali. Novine smo vam i bomo vam vsaki tjeden redno odposlali.

100 litrov domače pijače

Elpis!

vkrepčevalne, téč-ne in žejo gaséče si more vsaki sam

napraviti za male štroške. V zalogi so: ananas, jaboka, gre-nadina, maline, muškateška, meta, pomaranče strašnica in višnja. Neuspeh izključen. Ta domača pijača se pije poleti mrzlo pozimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenčnim navodilom stanejo K 10 poš-tnine prosto proti povzetji. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačev okrepčajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgubili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno štev. 85. Moravsko.

Nikše drugo sredstvo,

kakšé se zove i kakšé glasno se ponúia, nema veš zahvalnih pisem i zdravniških priporo-čitev kak pravi dobrodiši

„ELSA-FLUID“

FELLER V. EUGEN LEKARNAR

more posvedočiti, ka je više 100.000 sahalnih pisem i zdravniških pripo-ročitev prišlo k njemu za to zanesljivo domače vrastro.

Kaj vsi hvalijo, dobro more biti!

Fellerov „Elsa-Fluid“ se rábi:

Kak vrastro za rínanje vsele, kda je močno ribanje potrebno, **Roke, nogé, kotrlige,** po teških potaj i delah, pri trujavi, onemog-losti krepi, friši. **Za vústa** kak dobrodejna reč za zobé i glésnja.

Veti pri vodi za kopanje i mujuvanje, se zmes vlijé **Oživlja** odprávi znoj, desifinetra.

Grti pomaga pri grgranji če se med vodo zmeša, v mrzlih, mokrih dné-vah.

Kožo od nesnage očisti i jo ofriši, poživí.

Vlase krepi, ár kožo na glávú čistí i lúske odstraní.

Staroml i mladoml je prava dobrota. —

1000-krat se je pokazao dobro-dejen i hasnoviten záto v ui ednoj hiši ne sme faliti.

Nláterná kapla ga bolšo i vekšo moč ma, kak solnati vinski alkohol, šteroga ne-vnčeni pripravlja.

V vsakoj družini mnogokrat zna hitro pomagati kak izvrstno vrastro.

Vzlimi nas čuva od posledče mokrote i zime.

Predbojske cene 12 malí ali 6 dvojnih ali 2 special-niva glaža franko 6 K., 24 malih ali 12 dvojnih ali 4 specialne kante franko 10 K 60 fl., 48 malih ali 24 dvojnih ali 8 specialnih glažov franko že samo 20 K., če se penezi naprej notriposljejo, ali pa do povzetji. Svetuje se, naj se penezi na poštnoj nakaznici naprej notriposljejo, da drugač pošta 12 fl. računa pri povzetji. Ki pravi „ELSA - FLUID“ šé meti, naj jasno naslovi svojo naročitev na:

Feller V. Eugen lekarnar, Stubica, Centrala 146. (Zagreb žup.)

Vedno pri roki

in vedno taki rabljiv je Fellerov bol lejšajoci, osvež- joci mentolov črtnik proti migreni z znamkov „Elsa“, šteri stane samo 1 K in se hrani v lesenoj posodici. Lehko se nosi v žepi v damskih torbicah, shrani se lahko povsod Rabi se skoro nevideo. Nekaj potéz z njim učinkuje dobrodejno, bol lešajoce, hladeče in oživ- ljače, Poljski delavci, gorozci itd, ga rabijo za ohla- ditev pri prethúdi vročini, za priprečenje sunčnoga pika, dame pa proti migreni, glavoboli. Pri pikih žú- ževk trganje v koži, odstrani, zabranja rdecenje in za- tečenje kože. Stane samo 1 K.

Da se preprečijo ocesne bolezni, slabe oci i dr., rabite ocesno vodo (collyrium). Stane samo 1 K.

Ti mnogo jezokrat preizkušeni izdelki se naročajo pri lekarnari.

E. V. FELLER, STUBICA, Centrala br. 146. (Horvatska)

Da se prihranijo poštninski, stroški se lahko naroce zednim še drugi tú priporočani ali splošno znani izdelki, n. pr. močno francosko žganje, cimeto, Hoffmanove kapljice, tucat stane samo 3 K, dalje švedske kapljice, Balzamova tinktura itd. enako túdi vse pomade za lica, za lase, vsake vrste čaj, prsni, topeci tej, (čaj), kitajski čaj vsakovrstni strupi, prsni sirup, prašek proti kašlji, jedilni prašek in vse druge kapljice, tinkture itd., kak jih pozna lekarniška veda. Zavojnina se ne računa.

Zabojček (pak) inpoština zobston! To si prahraniče, ce naročite zgoraj našete izdelke skúpo z „Elsa-fluidom“.